

V. Andre levnedsmidler.

Kontrollen med andre levnedsmidler end de under II-IV nævnte beror i det væsentlige på levnedsmiddeloven, der sorterer under indenrigsministeriet.

Medens der for kødvarer til eksport, for mejeriprodukter og æg og for fisk og fiskevarer gælder et nogenlunde konskevent gennemført kontrolsystem, er et tilsvarende system ikke opbygget til at overvåge kontrollen med andre levnedsmidler.

Paragraf 15 i levnedsmiddeloven indledes på følgende måde:

„Stk. 1. Tilsynet med overholdelsen af denne lov og de i medfør heraf udfærdigede forskrifter påhviler sundhedsstyrelsen, sundhedskommissionerne, epidemi-kommissionerne, karantænekommissionerne, embedslægerne, politiet, toldvæsenet, veterinærdirektoratet og de under fiskeriministeriet hørende tilsynsmyndigheder, hver inden for sit myndighedsområde. Overtilsynet udøves af indenrigsministeren. Indenrigsministeren kan overdrage tilsynet med bestemte arter af levnedsmidler eller bestemte levnedsmiddelvirksomheder til andre.“

Det forekommer, men kun rent lejlighedsvis, at embedslægerne kommer ind i billedet, hvad angår levnedsmiddelkontrol, fortrinsvis i tilfælde, hvor man har en nærliggende mistanke om, at mennesker er blevet syge af at spise fordærvede levnedsmidler. Det hænder tillige, at toldvæsenet konstaterer, at åbenbart utjenlige levnedsmidler søges indført. En mere permanent og løbende bistand kan indenrigsministeriet forvente gennem sundhedskommissionerne eller rettere gennem de kommunale stadsdyrlægelaboratorier, men indtil de seneste år har disse laboratorier ikke været indrettet til at foretage kemiske undersøgelser af levnedsmidler i noget større omfang, idet stadsdyrlægelaboratoriernes klassiske område har været den hygiejnisk-bakteriologiske kontrol med kød og konsummælkprodukter.

Under indtryk af en konstateret mangel på muligheden af at foretage systematiske undersøgelser vedrørende kemiske tilsætningsmidler, pesticidrester og andre forurenninger i levnedsmidler etableredes Centrallaboratoriet for levnedsmiddelkontrol på Statens Levnedsmiddelinstitut. Det har været tanken, at Centrallaboratoriet for levnedsmiddelkontrol med bistand af 3-6 landsdelslaboratorier og de lokale kommunale levnedsmiddelkontrollaboratorier i øvrigt skal søge at udfylde den mangel, at en mere grundig kemisk levnedsmiddelkontrol hidtil ikke har kunnet gennemføres. De nærmere retningslinier for et organiseret samarbejde er for tiden under udarbejdelse.

Om Institutet for levnedsmiddeltoksikologi kan henvises til Anmærkninger til forslag til finanslov for finansåret 1. april 1971—31. marts 1972.

VI. Forskning inden for levnedsmiddelområdet.

1. Ved universiteterne drives der ikke i noget væsentligt omfang forskning, der har direkte relation til levnedsmiddelkontrollspørgsmål. Det nærmeste, man kommer det nævnte emne, er, at der på visse institutter under lærestole i hygiejne eller biokemi foretages visse undersøgelser af ernæringsspørgsmål, kostundersøgelser o. l.

Noget andet er, at man fra discipliner som farmakologi o. l. kan høste en vis almen viden om, hvilke stoffer der er skadelige og eventuelt i hvilke mængder.

2. *Danmarks farmaceutiske højskole* har for tiden ingen undervisning i emner, der har tilknytning til levnedsmiddelkontrollen.

3. På *Danmarks tekniske højskole* drives forskning med tilknytning til levnedsmiddelområdet på:

Laboratoriet for levnedsmiddelindustri, professor F. Bramsnæs, vedrørende levnedsmidler og disses industrielle oparbejdning, bl. a. diverse konserveringsmetoder. Laboratoriet for mikrobiologi, professor Jens Hedegaard, vedrørende almen mikrobiologi.

Laboratoriet for teknisk biokemi, professor O. B. Jørgensen, vedrørende kulhy-